

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/38/2019
Identifikačné číslo spisu: 2318010181
Dátum vydania rozhodnutia: 10.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2318010181.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Pavla Farkaša na neverejnom zasadnutí konanom 10. júla 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného V. J., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, o dovolaní obvineného V. J. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/82/2018 zo 6. septembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. J. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 9T/12/2018 z 25. apríla 2018, bol obvinený V. J. uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- od roku 2009 až do 4. januára 2017 v meste O. na ulici T.. X a na ulici L.. X v O. - O., spôsobil fyzické a psychické utrpenie svojej matke E. J., otcovi V. J. a sestre I. M. J. tým spôsobom, že od roku 2009 na poškodené osoby niekoľkokrát týždenne kričal, nadával im a vyhrážal sa im tým spôsobom, že všetkých pozabíja, že skapú a to vždy vtedy, keď mu nechceli dať peniaze na zakúpenie dávky drogy, pričom po nadávkach a fyzických atakoch rozbíjal a demoloval zariadenie bytu, poškodenú E. J. obvinený po hádkach silno chytil v minulosti za ruky, triasol ňou a hlasno na ňu kričal, aby mu dala okamžite peniaze na drogy, lebo ak mu peniaze nedá, zabije ju, sestre I. M. J. nadával, že je „kurva a piča“, že ju zabije a poškodenému V. J. st. oplzlo nadával a v roku 2014 ho udrel päťou do tváre po predchádzajúcej hádke, v decembri 2016 V. J. staršieho sotil o dvere bytu po tom, ako mu poškodený V. J. odmietol dať sumu vo výške 50,- € na zakúpenie dávky drogy, obvinený pri jednom z útokov na L.. X v O. - O. v byte č. XX, na R.. poschodí, po predchádzajúcej hádke, sa rozbehol za I. M. J., táto sa pred ním v obave o jej život a zdravie zatvorila v izbe, a obvinený nadávajúc poškodenej I. M. J., silno začal búchať do vstupných dverí do izby, tieto dvere kopancami a údermi päťou poškodil, obvinený v tomto správaní pokračoval napriek tomu, že po jednom za takýchto násilných incidentov, bol

dňa 1. decembra 2016 vykázaný zo spoločného obydľia, z bytu č. XX na L.. X v O. - O. na dobu desiatich dní.

Za to bol obvinenému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, § 74 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou (č. l. 480 - 481 spisu).

Proti tomuto rozsudku vo výroku o treste podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave uznesením zo 6. septembra 2018, sp. zn. 5To/82/2018, postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol (č. l. 505 - 507 spisu).

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (č. l. 552 - 555 spisu).

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona v neprospech obvineného z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu v celom rozsahu, a rozsudok okresného súdu vo výroku o treste, zrušil a rovnako zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, nakoľko vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením rozhodnutia, stratili svoj podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Galanta, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest plní niekoľko funkcií, pričom jednou z nich je individuálna prevencia, ktorej obsahom je prevýchova páchatel'a tak, aby v budúcnosti viedol riadny život. Naplnenie tejto funkcie by malo byť prioritou pri ukladaní trestu, nakoľko je v záujme spoločnosti, aby po prepustení páchatel'a z výkonu trestu odňatia slobody tento viedol riadny život. Dôsledkom úspešne naplnenej individuálnej prevencie, ako funkcie trestu, je pôsobenie na páchatel'a počas celého jeho života, ktorý si bude aj v budúcnosti uvedomovať nesprávnosť svojho predošlého protizákonného správania a bude sa takému správaniu vyhýbať. Tieto skutočnosti je súd povinný podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona zohľadniť pri určovaní druhu a výmery trestu. Obvinený si už počas priebehu trestného konania uvedomil nesprávnosť svojho predošlého správania, prejavil svoju ľútosť nad spáchanou trestnou činnosťou aj vôľu zúčastniť sa na liečení v súvislosti s jeho drogovou závislosťou a začal pracovať na odstránení škodlivých následkov predošlej trestnej činnosti. U obvineného dochádzalo už v priebehu trestného konania k jeho prevýchove za pomoci jeho rodiny, avšak táto prevýchova bola a aj v súčasnosti je limitovaná výkonom trestu odňatia slobody, nakoľko v rámci výkonu trestu odňatia slobody nie je obvinenému umožnené podrobiť sa ochrannému liečeniu v súvislosti s jeho predošlou drogovou závislosťou, pričom aj jeho kontakt s rodinou je značne obmedzený, čo obmedzuje riadne uplatnenie individuálnej prevencie a jeho prevýchovu. Uložením podmieneného trestu odňatia slobody by bolo umožnené obvinenému plne rozvíjať pozitívne snahy o nápravu následkov trestnej činnosti a uloženie trestu s podmieneným odkladom by nebolo ani spoločensky nebezpečné, nakoľko aj zo znaleckého posudku v konaní vyplýva, že pobyt obvineného na slobode nie je pre spoločnosť nebezpečný. Napriek týmto skutočnostiam okresný aj krajský súd rozhodol o nepodmienečnom treste odňatia slobody. Nepodmienečný trest odňatia slobody u obvineného je neprimeraným a izolovaným prostriedkom generálnej prevencie a morálneho odsúdenia, bez prihliadania na napĺňanie ostatných funkcií trestu. Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať len páchatel'a trestného činu, pričom má mať čo najmenší vplyv na jeho rodinu či jemu blízke osoby. Výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody je zásadne negatívne zasiahnutá rodina obvineného, nakoľko títo sa snažia spolupracovať s obvineným na jeho opätovnom zaradení do riadneho života a chcú s ním rozvíjať pozitívne vzťahy,

čomu je zabránené. Poškodenými sú rodičia a sestra obvineného, teda najbližšia rodina, ktorá má záujem pracovať na obnove rodinných vzťahov. Okresný súd Galanta sa vôbec nezaoberal otázkou individuálnej prevencie vo vzťahu k uloženému trestu, otázkou dopadu trestu na rodinu obvineného, potrebou naplnenia všetkých funkcií trestu podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Rovnako Krajský súd v Trnave sa žiadnym spôsobom nevyjadroval k argumentom obvineného, týkajúcich sa už prebiehajúcej resocializácie a jej zásadného obmedzenia v prípade uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody, k argumentom ohľadom negatívneho dopadu trestu na rodinu obvineného, nezaoberal sa osobitosťami konania, keď už v priebehu konania došlo k určitej náprave obvineného, pričom výkon trestu odňatia slobody bude predstavovať prekážku v dokonaní prevýchovy. Došlo preto k nesprávnemu právnemu posúdeniu v dôsledku nedodržania ustanovení § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona. Skutočnosť, že obvinený naplnil dva zákonné znaky závažnejšieho spôsobu konania, nemôže sama o sebe znamenať potrebu uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody. Uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom, v kombinácii s uložením ochranného liečenia ústavnou formou, by bolo dostatočným prostriedkom generálnej prevencie. Boli naplnené podmienky pre uplatnenie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Existujú mimoriadne okolnosti odôvodňujúce využitie tohto inštitútu. Trestná činnosť obvineného bola páchaná v súvislosti s drogovou závislosťou obvineného, pričom obvinený už prejavil svoju vôľu bojovať s touto závislosťou prostredníctvom liečenia ústavou formou, svoje predošlé konanie oľutoval a pracuje na náprave svojho predchádzajúceho konania a náprave vzťahov s poškodenými, ktorí túto skutočnosť potvrdili. Súdom uložený trest predstavuje izolovaný prostriedok generálnej prevencie a morálneho odsúdenia, bez prihliadania na ostatné funkcie trestu, ktoré sú týmto oslabené a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania s podmieneným odkladom v kombinácii s ochranným liečením ústavnou formou.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta vo vyjadrení z 11. apríla 2019 navrhla dovolanie obvineného odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu, že je evidentné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Právna úvaha súdu, s ktorou sa obvinený nestotožňuje, nie je zákonným dôvodom na podanie dovolania. Dovolací súd nie je oprávnený skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu a hodnotenie dôkaznej situácie, nakoľko ťažisko dokazovania a vyhodnotenie dôkazov je na súde prvého stupňa a jeho závery môže dopĺňať a korigovať, či reparovať iba odvolací súd. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa (č. l. 560 spisu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku), pred vydaním rozhodnutia o dovolaní, skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie obvineného V. J. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší

súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty obvineného zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku k výroku o vine:

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

Z obsahu predloženého spisového materiálu, konkrétne zo zápisnice z hlavného pojednávania okresného súdu z 25. apríla 2018 dovolací súd zistil, že v posudzovanej trestnej veci okresný súd postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobnom návrhu a postupom podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa obvinený priznal k spáchaniu skutku nevykoná, a vykoná sa len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste a ochrannom opatrení (č. l. 476 spisu).

Z obsahu tejto zápisnice ďalej vyplýva, že prijatiu vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku predchádzal postup okresného súdu, ktorý bol plne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, keď bol obvinený zo strany okresného súdu riadne poučený o svojich právach a následne súhlasne odpovedal na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c) - či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa obvinenému kladie za vinu, § 333 ods. 3 písm. d) - či bol poučený obvinený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radíť o spôsobe obhajoby, § 333 písm. f) - či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, § 333 písm. g) - či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy mu kladené za vinu a § 333 písm. h) - či sa dobrovoľne priznáva a uznáva vinu za spáchaný skutok, teda aj na otázky, či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona a či bol oboznámený s trestnou sadzbou, ktorú zákon za tento trestný čin ustanovuje.

Právne následky vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku spocívajú podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku v tom, že súdom prijaté vyhlásenie obvineného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zo strany obvineného teda výrok o vine rozsudku, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine, nie je možné napadnúť dovolaním z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i)

Trestného poriadku, pretože v tomto rozsahu podať dovolanie vo vzťahu k výroku o vine z dôvodu podľa písm. i) obvinený nebol s poukazom na ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku oprávnený. Výrok o vine, ktorý bol okresným súdom prijatý na základe vyhlásenia obvineného, nadobudol právoplatnosť už v konaní pred okresným súdom, v dôsledku čoho bol krajský súd týmto výrokom viazaný a bol povinný z neho vychádzať pri rozhodovaní o treste, ktorý bol predmetom odvolania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku k výroku o treste:

Podstata argumentov dovolania obvineného, pokiaľ ide o tento dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm.

i) Trestného poriadku v súvislosti s výrokom o treste, sa koncentrovala do roviny

ad 1) výšky uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, resp. obvinený sa domáhal uloženia podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody zohľadňujúc zásady ukladania trestov podľa § 34 Trestného zákona) a zároveň

ad2) poukazoval na inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Trestného zákona, ktorého aplikácie sa v dovolacom konaní domáhal.

K týmto dovolacím námietkam obvineného odhliadnuc od toho, že obvinený v dovolaní argumentoval pokiaľ ide o uložený trest ako v odvolaní, keď obsah dovolania vo svojej podstate odzrkadľuje skôr podané odvolanie, je potrebné uviesť, že tieto námietky nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. Dovolací súd však opätovne konštatuje, že odvolací súd už nemohol z dôvodu, že súd prijal vyhlásenie obvineného o vine meniť (zasahovať) do právnej kvalifikácie skutku. Meniť kvalifikačnú podobu dotknutého skutku ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona odvolací súd nemohol a musel z nej pri ukladaní trestu v čase rozhodovania vychádzať.

K námietke obvineného, že súdy v jeho prípade neaplikovali ustanovenie § 39 Trestného zákona a porušili tak ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí č. 1/2011 pod č. 5, kde odkazuje na nasledovné:

„Moderačné ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a túto dopĺňajú. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Trestného zákona o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu alebo ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“

Dovolací súd dodáva, že pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa na výrok o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ktorý sa viaže k výroku o treste. Pokiaľ teda ide o dovolanie podané obvineným, kde neuviedol ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h)

Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa týmto dovolacím dôvodom ani nemohol zaoberať (§ 374 ods. 2 Trestného poriadku).

Nad rámec nevyhnutného Najvyšší súd Slovenskej republiky však k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dopĺňa:

Tento dovolací dôvod môže byť naplnený v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol uložený za trestný čin zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného

- trest vo výmere mimo trestnej sadzby alebo
- taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa.

Uloženie trestu mimo trestnej sadzby sa týka len tých odstupňovateľných trestných činov, ktoré majú určitú sadzbu vymedzenú zákonom - trest odňatia slobody (§ 46 Trestného zákona), trest domáceho väzenia (§ 53 Trestného zákona), trest povinnej práce (§ 54 Trestného zákona), peňažný trest (§ 56 Trestného zákona), náhradný trest odňatia slobody za peňažný trest (§ 57 ods. 3 Trestného zákona), trest zákazu činnosti (§ 61 Trestného zákona), trest zákazu pobytu (§ 62 Trestného zákona), trest zákazu účasti na verejných podujatiach (§ 62 Trestného zákona), trest vyhostenia (§ 65 Trestného zákona). Trest odňatia slobody (o ktorý ide aj v predmetnej veci) má konkrétne hranice trestnej sadzby určené v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, podľa toho o aký trestný čin ide, prípadne v akej alternatíve bol spáchaný.

Druhom trestu, ktorý zákon nepripúšťa sa rozumejú najmä prípady, kedy bol obvinenému uložený niektorý z druhov trestov (§ 32 Trestného zákona) bez splnenia tých podmienok, ktoré zákon predpokladá, t. j. pokiaľ v konkrétnom prípade určitému páchatelovi za určitý trestný čin nebolo možné uložiť niektorý druh trestu s ohľadom na jeho zvláštne zákonné podmienky (napríklad trest vyhostenia občanovi Slovenskej republiky, trest zákazu činnosti za trestný čin, ktorý nebol spáchaný v súvislosti s touto činnosťou, trest prepadnutia veci, ktorá nepatrí páchatelovi a pod.).

Obvinený bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 7 (sedem) až do 15 (pätnásť) rokov, pričom následne za použitia poľahčujúcej okolnosti (ustanovenia § 36 písm. l) Trestného zákona) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov (po znížení hornej hranice o 1/3 výsledná trestná sadzba vo výmere 7 rokov až 12 rokov a 4 mesiace). Obvinenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, a teda trest na spodnej hranici trestnej sadzby. Z uvedeného zreteľne vyplýva, že obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa a v rámci ustanovenej trestnej sadzby. Je teda nepochybné, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemohlo dôjsť už z formálnych dôvodov.

Konštrukcie a právne kľučky obvineného prezentované v dovolaní ohľadom neprímeranosti uloženého trestu sú nedôvodné. Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemôže byť len neprímeranosť trestu pociťovaná obvineným, na ktorú v podanom dovolaní poukazoval, či už ako prísnu alebo miernu, ak bol trest vymeraný v rozmedzí určitej trestnej sadzby. Z ustanovenia § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu jednoznačne vyplýva, že mimoriadne zníženie trestu nie je nárokovateľné, ale zákonodarca ponecháva na úvahu konajúceho súdu, či pristúpi po zvážení okolností prípadu a pomerov páchatela k aplikácii daného ustanovenia. Nemožno preto považovať neaplikovanie tohto ustanovenia súdom za porušenie práv obvineného, ktorých vyslovenia sa prostredníctvom dovolacieho konania obvinený domáha. Pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide s poukazom ako už bolo vyššie uvedené o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Vzhľadom na to preto nemožno považovať žiadny z dovolacích dôvodov za naplnený len z toho titulu, že obvinený pociťuje „akúsi krivdu“ neaplikovaním ustanovenia § 39

Trestného zákona, keď napokon Krajský súd v Trnave v napadnutom uznesení erudovane, zrozumiteľne, presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodnil, prečo sa nestotožnil v trestnej veci obvineného s danosťou ustanovenia § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu zohľadňujúc aj § 34 Trestného zákona.

V súvislosti s obvineným deklaroványm prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami dovolací súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je záruka, že rozhodnutie bude spĺňať očakávania a predstavy obvineného. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne (I. ÚS 217/2018, z 25. júna 2018).

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. J. odmietol.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.